

On Shabbat (Saturday, March 2nd,2019) during the stormy morning hours, United Hatzalah volunteers EMTs from Kiryat Gat and the surrounding region were asked by the Israeli Police to participate in the search for an older gentleman who had gone missing on Friday afternoon. It was believed that the man's life was in danger due to prolonged exposure to the elements and his previous health status. The organization received permission from its Halachik Adviser Rabbi Naftali Halperin to send out a large number of volunteers to join in the search for the missing man who was a resident of Kiryat Gat.

The volunteers joined the police at their mobile command station which had been set up in the city's police station. There they were divided up into teams and assigned search quadrants. The volunteers then spent the next number of hours searching through the city and the surrounding area, in the wind and rain in order to find and rescue the missing man. The organization utilized a variety of emergency vehicles from the city, as well as those brought in from the surrounding area including Gush Etzion and Beit Shemesh. Ambulances, ambucycles and all-terrain vehicles (ATV's) were utilized where they could provide the most assistance.

During the search and rescue operations, a call was received about a man who was laying on the ground on Malchei Yisrael street in the city. A United Hatzalah ambulance was dispatched together with the police and arrived together at the location. There they found the missing man who was fully conscious. He was suffering from a mild case of hypothermia. Together, the officers and EMTs put the man into the ambulance and dried him off from the rain and warmed him. While he was recuperating, the ambulance crew began checking his vital signs and performing medical tests in order to ascertain his level of health. Director of Operations for the Kiryat Gat chapter of United Hatzalah said after Shabbat: "United Hatzalah's network of volunteers is prepared to provide emergency medical response 24-hours-a-day. This work includes working on Shabbatot in accordance with the Halachik decisions made by United Hatzalah's Halachik division. In a situation such as this one form today, where there is a very real threat to someone's life, our volunteers answered the call immediately and left their homes and families on the day of rest to go search for a person in trouble. I was proud to hear that our volunteers, together with the police of Kirvat Gat found the missing person in stable condition. I want to thank the dozens of volunteers from the region and the neighboring regions of Beit Shemesh and Gush Etzion who participated in the search and gave of their time to assist in saving this man. Together, we prevented a tragedy today."

בגמרא במסכת יומא (דף פה:), מבואר, אודות אדם שנפלה עליו מפולת אבנים בשבת, באופן שאין אנו יודעים אם הוא חי או מת, ויש איסור לפנות את האבנים בשבת. אף על פי כן פשוט הדבר שאנו מחוייבים לפנות מעליו את האבנים. בכדי שנוכל לראות אם יש בידינו להציל את אותו אדם מן המפולת שנפלה עליו ולהחיותו.

It was taught in the mishna: With regard to one upon whom a rockslide fell, and there is uncertainty whether he is there under the debris or whether he is not there; and there is uncertainty whether he is still alive or whether he is dead; and there is uncertainty whether the person under the debris is a gentile or whether he is Jew, one clears the pile from atop him

מתים לא יאמר שכבר היה וכדקו המצאו עליונים סתים התחתונים חיים.

שלח מים מים מים מים לסחיינני, חרוב ישרחל קחי. יסכי נתי סיס חדי לחינקט כחחנה של מחמה כדי שני (כרי אלה דנקעי) כימורת מפירת ססים מידום יותר כדסריטים. לא נערכה

נידיק נרסות נעלים חונינן נתר ישישית שייו. בבאוחו חי רוכל מי ובכתובות סוף פ"ק (דף שי:) שפקרק כליו פעאודנו כה פירש דרבותה נקט אפילו נהחזיר לו "דיחוד בן לקיי אבידה דמיכה עבירה גדולה כדממרי" האפר שמטי שפטילין עליו הכתוב אומר למען ספום הרוה שת שחתו, ששוטה חיא את הלמאה ונו׳ ואפי׳ הכי מחזירין היר עד היכן כורק עו היכה דהיכה רוב ישרחל וכל שכן מוטפו בדקופצא צלינים להחיותו דליכא עבירה כולי האי מפני דרכי שלום וניטין סה.ן:

על מחלה לה דחמר ליה כשבוק ממנה למצלה, שלא יאמר כיון שאין הייתי ראיה דישראל את ואחזיר לך: חייהה בשיבודו כבי מה, לא צריכא דננחיה תורא דידיה אלא ציין לביוק צו צריכא רננחיה תורא דידיה איא בין יבין לתורא דידן. סימס לי לסוס מצולה לפטה כיון שברק מידום בכל מד:

הקשה רכינו תם דכפרק תום' ישנים (הסקר) סמפלת (מה דף כה.) תניא אחהו שפיר משין (פל, פ) מסושין מרוקם אכא שאול אומר תחילת כרייתו שניי מ מרוקם חכל שחול חומר תחינת ברייתו מרחשו ועוד הקשה דהל התם משמע להחישו מין ליכה שקם דלם איירי אלם בטדל האיברים שם אלה ברוב ישראג. ר"ת תחילת כרייתו כרשון פירוש יום דלמר לביל לה שם אלה שנגמר תחילת לורתו הוי כל גופו

ישראל אנא ושקול: מי שנפל עליו מפולת וכו': מאי קאמר לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא ספק הוא שם ספק אינו שם דאי איתיה חי הוא דמפקרון אלא אפילו ספק חי ספק מת (פנסדרון דף פונ) המחזיר חנידה לסומי הבא מורה שאם בשו הדלקה. מפקחין ולא מיבעיא ספק חי ספק מת דישראל אלא אפילו ספק כותי ספק ישראל מפקחין: מצאוהו חי מפקחין: מצאוהו חי פשימא לא צריכא הראפי לדוי שעה: ואם למפרנסין עניי כומים עם עניי ישראל פתו המחמונים. מנשה מת יניחוהן: הא נמי פשימא לא צריכא 🕪 לר' יהודה בן לקיש דתניא יאין מצילין את המת להחזיר לו אבידה. לכל מחלה אפר רב פמש פחיות מפני הדליקה אמר רבי יהודה בן לקיש על מחלה לל דלומר ליח שלא יאפר ביו שאי ישמעתי שמצילין את המת מפני הדליקה ואפילו רבי יהודה בן לקיש לא קאמר אלא ימתוך שאדם בהול על מתו אי לא שרית ליה מני למימר כולסו למקין 60 רוב בחופני ואין ליה אתי לכבויי אבל הכא אי לא שרית ליה מאי ישראל ישראל דענקים תורא דין תור לא שרית ליה מאי נשפה וזה חיים אית ליה למעבד תנו רבנן עד היכן הוא בודק יעד חוממו ויש אומרים עד לבו בדק ומצא דנגמיה מולל דידיה למולל דידן ולל שדחה את השבה כר. עליונים מתים לא יאמר כבר מתו התחתונים משלם חלח פלנה חם רוב מתים מתי אסיבא בשמאל ראפו מעשה היה ומצאו עליונים מתים ותחתונים משלם מק שלם שלם מלא ניחא למימר אייונים מתים ותחתונים משלם מק חיים נימא הני תנאי כי הני תנאי דתניא ימהיכן היים נימא הני תנאי כי הני תנאי דתניא ימהיכן הולד נוצר מראשו שנאמר יממעי אמי אתה הולד נוצר מראשו שנאמר יממעי אמי אתה גוזי ואומר יגזי מרך והשליכי אבא שאול אומר ממיבורו ומשלח שרשיו אילך ואילך אפילו תימא אבא שאול עד כאן לא קא אמר אכא שאול התם אלא לענין יצירה דכל מידי ממציעתיה מיתצר אבל לענין פקוח נפש ונקוטען כדקה מסיים עלה שתי עיניו והשפה הש שפר דלה סי אפי' אבא שאול מודי דעיקר חיותא באפיה כשני טיפין של זכוג וכי להכי גרס מחלה כי למחשה, וכנ הוא דכתיב יכל אשר נשמת רוח חיים באפיו אמר רב פפא מחלוקת מממה למעלה אבל ממעלה לממה כיון דברק ליה עד חוממו שוב וכן פירש נערון וערן ושון: למחים ככ נ זמה לשינה אינו צריך דכתיב כל אשר נשמת רוח חיים באפיו יוכבר היה ר' ישמעאל ורבי עקיבא

שלה טבל היות היות שלה טבל כבית דין לשם גירות לה שברתה יינטיתו רנה ב. כל אשר נטמת רוח חיים באפי מכל אשר (מלום) מכוכת מיים מכל אשר (מלום) הוא חה תובעו מק שלם כדין כותי אמר ליה אייתי ראיה דלאו ישראל אנא ושקול: מחי קחמר. כל הני ספיקי דקתני מאי אתו לאשמועינן: שמצילין להרעו בערסה מעם אם כמת. לחלר המעורכת דליכא איסור אלא טלטול: אכל סכא. כי שבות בא יד לא שרים ליה לפקוחי מאי אים ליה למיענד דתיהוי שיסורש דאורייתא גליון הש"ם דנשרי הל מקמי הך: עד סיכן הוא רש"י רה ולני ושרה. בודק. אם דומה למת שאינו מויז לא שרש לי. כי מטם ליבריו עד היכן הוא מפקח לדעת סה: רפיי דיה חלן שחשם החמת: עד מושמו. ואם אין חיות לכן מיני שם דה ולא בחוטמו שלינו מוליל רוח ודלי מת מעם מעד מינים המהיל בעבודת שי נרשיי מסום ינ. דים שפה יותר מיים: מחלוקם מלמטה למעלה. מחלוקת דהנך תנחי דתר חמר עד לכו ומר אמר עד חוטמו מלמטה למעלה שמולאו דרך מרגלותיו תחלה ובודק יסידם כן לקים: והולך כלפי רחשו דמר חמר כלבו יש לסכחין חם יש כו חיות שנשמתו דופקת שם ומר אמר עד חוטמו דוימנין דחין חיות ניכר כלבו וניכר להחפים וסי של מחלם בחוטמו: (מ) בוי טורך. וטר הוח נמי לה מסיק: (ה) דיה שער הרחש: אפינו סימה הכה שהול. נמי סבירה ליה עד חוטמו: ולוי לפלית: (פו ריה טי מדן הסדר. " לה פורש לי מהו: ושפיכום דים הפים מיםה ניו קיום דים ספי נרסק: דמים. שהותר לבעל בית לשפוך דמו של זה להצלת ספק נפשו עבירה חמורה הים שמטמחם חם החרך כדכתיב (פתדפר לה) ולח מטמח חת אחת ברוי. מהם מכלפי, החרך גבי פרשת רולחין: וגורם ילית רלפי מפילה, דנוי לשכינה שהסחלק כדכתיב (פס) לשוח הרשה מש נוי מק. שבר השם חום חום חשל חשר חני שוכן בתוכה הח חם תטמחו

בקרבה מתה

אם במחתרת ימצא הגנב והכח ומת אין לו שמות כב א דסים . וכי יוד איש על רעוז מובוד תקתנו למות

הנהות הב"ח לו נפר כה לה נריכה אלא (3) רש"י דיה וסמומל כי למם רוב שרמל ישראל

מוסף רש"י

ומבואר בגמרא, שלאחר שכבר הגיעו לאדם המכוסה באבנים, אז אם רואים שכבר מת, אין להמשיך לחלל עליו את השבת, מפני שלא הותר חילול שבת בכדי לפנות אבנים מן המת, אבל כל שעוד יש בו חיות, אנו מחוייבים להמשיך לפנות מעליו את האבנים בשבת בכדי להצילו.

וכיצד בודקים את האדם לדעת אם עוד הוא חי או מת? על ידי בדיקת הנשימות, שאם עוד מורגשות נשימות סמוך לחטמו (לאף), סימן הוא שעוד יש בו חיות, כמו שנאמר "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו", אבל אם אנו רואים שאינו נושם כבר, סימן הוא שכבר מת, ואין מחללים עליו את השבת.

One must desecrate Shabbat for his sake **even** if it is clear that he will **live** only **a short while** and will die soon after. **If** they found him **dead**, **they** should **leave him**.

Rabbi Yehuda ben Lakish, as it was taught in a baraita: One may not save a corpse from a fire, since one may not violate Shabbat for the sake of the dead. Rabbi Yehuda ben Lakish said: I heard that one may save a corpse from a fire. The Gemara challenges: Even Rabbi Yehuda ben Lakish said this only with regard to a fire because a person is agitated over his dead relative, whose body might burn in the fire. If you do not permit him to remove the corpse he may come to extinguish the fire and transgress a severe Torah prohibition. However, here, in the case of a rockslide or building collapse, if you do not permit him to remove the debris, what might he do? In this case, there is no concern of Shabbat desecration, and preserving the dignity of the dead does not override Shabbat.

If a person is buried under a collapsed building, until what point does one check to clarify whether the victim is still alive? Until what point is he allowed to continue clearing the debris? They said: One clears until the victim's nose. If there is no sign of life, i.e., if he is not breathing, he is certainly dead. And some say: One clears until the victim's heart to check for a heartbeat. If several people are buried and one checked and found the upper ones under the debris dead, he should not say: The lower ones are likely also already dead, and there is no point in

continuing to search. There was an incident where they found the upper ones dead and the lower ones alive.

The dispute with regard to how far to check for signs of life applies when the digger begins removing the rubble from below, starting with the feet, to above. In such a case it is insufficient to check until his heart; rather, one must continue removing rubble until he is able to check his nose for breath. But if one cleared the rubble from above to below, once he checked as far as the victim's nose he is not required to check further, as it is written: "All in whose nostrils was the breath of the spirit of life" (Genesis 7:22).

ומרן השלחן ערוך (סי' שכט)

סעיף ג

מרן- מי שנפלה עליו מפולת ספק חי ספק מת ספק שם ספק אינו שם ואפילו אם תמצא לומר שהוא שם ספק גוי ספק ישראל מפקחין אע"פ שיש בו כמה ספיקות

מ"ב- ומיירי שהיה שם בעת המפולת ואינו ידוע אם הספיק לצאת מתוך ההפכה ונראה דה"ה אפילו לא ראינו אותו מתחלה להדיא רק בבית זה מצוין בני אדם בעת הזאת מחללין ומפקחין את הגל

הבא במחתרת בענין שמותר להרגו ובעת חתירתו נפל עליו גל אין מפקחין דגברא קטילה הוא

ישראל בעל עבירות לתאיבון כל זמן שאין כופר בתורה נראה דמחללין עליו את השבת כדי להצילו אבל אם הוא להכעיס אסור להצילו אף בחול וכ"ש דאסור לחלל עליו שבת בפיקוח הגל או בשאר רפואה

סעיף ד

טור- ואפילו מצאוהו מרוצץ שאינו יכול לחיות אלא לפי שעה מפקחין ובודקין עד חוטמו ואם לא הרגישו בחוטמו חיות אז ודאי מת לא שנא פגעו בראשו תחלה או ברגליו תחלה (דצריך לבדוק עד חוטמו)

מ"ב דכתיב כל אשר נשמת רוח חיים באפיו משמע דרוח חיים תלוי באפיו

ביה"ל- ואע"ג דלא שייך הכא חילל שבת אחת כדי שישמור שבתות הרבה באותה שעה ישוב בלבו ויתודה ולאו דוקא לעשות מצות אפילו לא יעשה דחינן בשביל חיים של ישראל ראיה-מתינוק משלך ברב אינו יהודי דמפקחין אע"פ דעל פי דין יהיה אינו יהודי גמור ולא יקים שום מצוה אע"פ כן כיון דבפקוח נפש אין הולכין אחר הרוב חיישינן שמא ישראל הוא ולפ"ז ברור דאפילו קטן מרוצץ נמי מחללין אע"פ שלא ישמר שבתות גם לא יתודה ולא יבוא לכלל גדול אע"פ כן מחללין וכמו כן חרש ושוטה דאע"ג דאינן בני מצות מכל מקום מחללין עליהם דהא לא מקיימי מצוה הוא משום אונסיהו ולא נפיק מכלל זה אלא ישראל מומר להכעיס דעובר במזיד אבל חרש ושוטה התורה פטרינהו מחמת אונסיהו

ומלבד זה גבי חרש שוטה פשיטא דמחללין עליהם שבת דהא אפילו נהרגין עליהם דגם הם בכלל איש יכה כל נפש

והוא הדין גוסס נמי מחללין עליו בפיקוח הגל או אם רופא אומר שססמנים אלו יועילו לו להאריך רגעי חייו דהא מרוצץ נמי גוסס הוא

סעיף ה

מרן- מצא עליונים מתים לא יאמר כבר מתו התחתונים אלא מפקח עליהם שמא עדיין הם חיים

ומבואר בדברי הפוסקים האחרונים, הגאון רבי משה פיינשטיין ז"ל, והגאון רבי שלמה זלמן אוירבך זלה"ה, ומרן הגאון רבינו עובדיה יוסף שליט"א, כי דין זה שייך דוקא באדם שנפגע כל כך תחת המפולת, עד שאין ספק שלא נוכל להחיותו בשום אופן, אבל כל שעוד יש סיכוי להחיותו באמצעות הנשמה מלאכותית ומכת חשמל וכיוצא בזה, בודאי שאנו מחוייבים לחלל עליו את השבת, כל שעוד יש סיכוי להחיותו.

והנה נודע מאמר חז"ל בגמרא במסכת יומא (פה:), שהטעם שאנו מחוייבים לחלל את השבת על מי שנשקפת סכנה לחייו, הוא מפני שכדאי הדבר לחלל עליו שבת אחת, בכדי שישמור שבתות הרבה. ואם כן לכאורה משמע, שכל מה שאנו מצווים לחלל שבת על חולה, זהו דוקא במי שיש תקוה שיוכל לחיות עוד זמן ארוך, שיוכל לשמור שבת, אבל מי שהדבר ברור שגם אם יחיה, לא יוכל לחיות אלא זמן קצר, או שיהיה מחוסר הכרה, אין לחלל עליו את השבת, הואיל ולא שייך בו טעם זה שישמור שבתות הרבה.

אולם באמת אין הדבר כן, והסכמת הפוסקים שאף לצורך חיי שעה מחללים את השבת, ומה שאמרו בגמרא "חלל עליו שבת אחת בכדי שישמור שבתות הרבה," אין זה אלא להוספת טעם בלבד לענין חילול שבת על מי שיש בו סכנה, אבל לעולם אף אם הדבר ברור שלא יחיה אלא לפי שעה, חייבים לחלל עליו את השבת. ומרן הרב שליט"א האריך בזה בספרו לוית חן (עמ' קנ), והסביר דברי רבותינו בכמה אופנים, ואיך שיהיה להלכה יש לחלל שבת אף לצורך חיי שעה, ואף על הגוסס יש לחלל את השבת, הואיל ופיקוח נפש דוחה את כל התורה כולה, ואי אפשר לשער חשיבות חיי שעה של נפש מישראל, שבכל רגע שיהודי חי, עוד הוא יכול לזכות לחיי נצח, על ידי הרהור תשובה ומעשים טובים, וגם אין לשער גודל הזכות בסבל היסורים של כל אדם בעולם, שהם מזככים את האדם לקראת בואו לחיי העולם הבא.